

азъ топове да вы избіѣтъ!“ И така българская възраждаема уже надѣжда изчезна и ся изгуби съ лишеніе единороднаго имъ прѣдводителя, и съ Дибичовое заплашванье! Народъ колико лесно бѣ дошалъ въ възторгъ, толико повѣчь падна в' отчаяваніе. Нѣ нѣкой си отъ поблагоразумнїя Българи въ Сливенъ и въ Котель, събрахъ ся и послѣ едно дълго засѣданіе, рѣшихъ да ся напиши една жалба отъ странъ народа и съ нѣколко пълномощни мряни, и священницы да с' изпроводи Дибичю. Та жалба ся писа въ Котель въ домъ Стойка С. Поповича, отъ покойнаго Г. Хад. Атанасія Т. Беровича и съдържаваше слѣднїя.

Милостивому господарю Дибичю военачалнику русїйскаго войнѣства и проч.

„Мы единороднїи и единовѣрнїи ваши братїя бѣдни Българи отъ какъ 'смы подпаднѣли подъ турецкое губителеко иго, що 'смы бѣднїи пострадали, и що страдаймы ежеднѣвно, не може ся уписа за много врѣмя и въ многы книги. Толико само явявамы вашему Сїятелству, че нѣмамы никаквѣхъ свободѣхъ да изпълнявамы нашъ прѣчистаѣхъ вѣрѣхъ, да зидаймы новы църквы, ни то даже да подправямы и подкрѣпявамы старыя. Нашъ животъ ѣ всякый днѣ изложенъ въ най голѣмаѣхъ опасность; колѣтъ ны и бѣѣтъ ны Турцы непрѣстанно кѣту дивый ловъ. Наша драгоцѣнна чѣсть ся жъртвува ежеднѣвно на скотскаѣхъ похоть поганскѣхъ. Наши святины и църквы сквърнѣтъ ся отъ Агаряницы. Дѣца наша неврѣстна силомъ турчѣтъ мохамеданцы, грабѣтъ ны, разоравѣтъ ны кѣщцы, села азїятски разярени звѣрюве; данноцы плащамы прѣтяшкы. А най паче 'смы страдали въ врѣмя рата Русїи съ Турціѣхъ; понеже отъ еднѣ странъ земля наша ся тѣпчи отъ русїйскыя войскы, добытъкѣхъ губимы, жятва, лозїя все ся разорава и разграбва, отъ другѣхъ же странъ хранимы